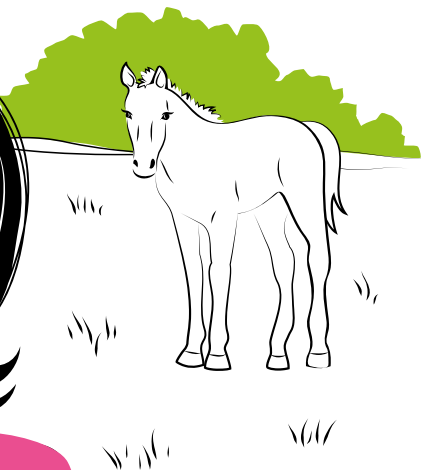

Lenka Rožnovská
Ilustrace Martina Pavlová

HORSENKY

Hřibátko Mia

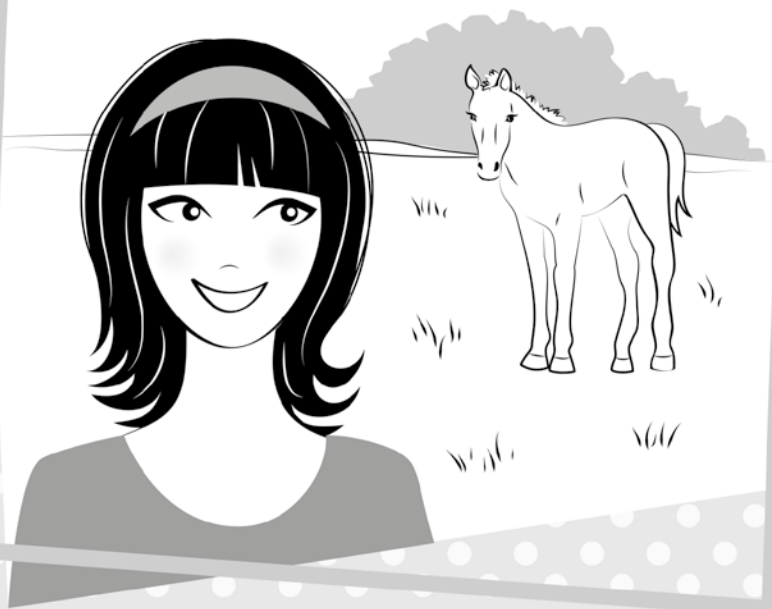

bamb**oo**k®

Lenka Rožnovská
Ilustrace Martina Pavlová

HORSENKY

Hřibátko Mia

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Rožnovská

HORSENKY

Hříbátko Mia

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6252. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)

Ilustrace Martina Pavlová (www.MartinaPavlova.com)

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 104

Vydání 1., 2016

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2016

Cover Illustration © Martina Pavlová

ISBN 978-80-271-9250-2 (ePub)

ISBN 978-80-271-9249-6 (pdf)

ISBN 978-80-247-5829-9 (print)

Obsah

Předmluva	7
Nejbáječnější den v roce	9
Co jsem to vlastně dostala	11
Jméno pro hříbě	14
Nejlepší kamarádky	17
Mám na výběr	20
Jé, Bára má asi kluka	26
Mí střelení rodičové	30
Táta marodí	35
Plán cesty	38
Svůj kolt mám zavěšený proklatě nízko	40
Jedeme	42
Stop BUS	46
Zkratka	50
Zpovídání	53
Paparazzi	56
Ešče dnes, ešče dnes, ešče dnes	60
Stela a Moruše	65
Uražená Marjánka	69
Horsenky	72
Vzteklina	77
Nejhorší den mého života	81
Tátovi je lépe	85
Mamka mou nemoc podceňuje	89
Pohádka o zlém macechovi a zlé macešce	93
Loučení	96

Předmluva

Ahoj, jmenuji se Danča a jsem horsenka. My horsenky jsme tři. Já, Bára a Nika. Horsenkami nás nazval strýc Pavel, který chová koně. Je to z anglického *horse*, což znamená kůň. A horsenky jsme proto, že jezdíme na koních.

Vlastně, chtěly bychom...

Nejbáječnější den v roce

Někdo by řekl, že nejbáječnější den v roce je 24. prosinec, protože jsou Vánoce. Lidé jsou na sebe hodní a dávají si dárky. U nás doma jsme na sebe hodní pořád. A když přijde na věc, tak nějaký ten dárek dostávám každý den. Vážně, přísahám na pihu, co mám pod levým okem.

Jasňačka, že to nejsou kupované, zabalené a mašlí ověncené dárky. Dárky, které si dává naše rodina, jsou „jako“ dárky. Třeba včera se mě táta zeptal, jestli chci ochutnat letecké pusinky. To se ví, že jsem chtěla.

Můj táta pracuje jako tlumočník, umí pět světových jazyků a často létá letadlem po světě. Myslela jsem si, že mu z poslední cesty zbyly nějaké sladkosti, které se dávají v letadle. To jsem si ale dala! Už jsem se mlsně olizovala a dělala si chutě na cukrovou laskominu, když tu vidím, jak si táta políbil ruku a tu pusu pak foukl směrem ke mně.

„Jedna sladká letecká pro mou milovanou Danču. Chyťte!“ zahalekal a ušklíbl se, když viděl, jaký jsem udělala zklamaný obličej.

„Tatííí, to je nefér!“ durdila jsem se. Naštěstí mi přišla na pomoc máma a můj mlsný jazýček pomstila.

„Za leteckou pusou si zasloužíš jeden kulihrášek,“ řekla, přitočila se k němu a pak mu prsty cvrnkla do ušního lalůčku. Cvrnk.

„Au, co to děláš?“

„Kulím ti hrášek do ucha. Jak tě znám, tatínku, ušiška sis včera nemyl, takže ti v té špíně hrášek vyklíčí.“

„Jéje, a pak vyroste a bude mu z uší trčet do všech stran. Možná mu tím hrachem obroste celá hlava,“ přidala jsem se.

Táta se zatvářil spokojeně.

„Tak to jo. To si dám líbit. Alespoň mi nebude na hlavu zima, budu mít čepici, jakou svět neviděl.“

„A až budeš mít hlad,“ přitakala maminka, „postačí, když si z hlavy utrhneš pár hrachových lusků, a já ti uvařím hrachovou polévku.“

Táta mlaskl a všichni jsme se rozesmáli.

Tak takové to u nás je. Ať je svátek nebo pátek, stále si něco nadělujeme. Nejčastěji je to smích. Ale nejlepší nadílky se mi dostalo 21. března. A proto tento den slavnostně vyhlašuji za nejbáječnější den mého života.

Co jsem to vlastně dostala

Asi si lámete hlavu, co že jsem to vlastně dostala, když mluvím o nejbáječnějším dnu. Napovím vám: 21. března je první jarní den. Už víte? Ale ne, nebyly zrovna Velikonoce a já nedostala od táty pomlázku našupáno. Z toho bych se tolik neradovala. Napovím vám jinak a dám vám druhý pokus na hádání. Na jaře se rodí mláďata... Takže? Dostala jsem... Správně! Mládě!

Vlastně ne tak úplně. Nedostala jsem ho hned. Nejdřív mi přišla zpráva. Mobil mi pípnul během druhé vyučovací hodiny, zrovna jsme měli čtení.

Honza Havránek, to je jeden kluk, co špatně vidí, a tak nosí brýle se silnými dioptriemi, právě četl básničku Vodník od Karla Jaromíra Erbena: „A nad topolem podél skal zelený mužík...“ Pipipíp. Dořekl za Havránka můj mobil a celá třída se mohla smíchy potřhat. Smála se i paní učitelka Sovová, která ale většinou nesnáší, když si někdo zapomene před vyučováním mobil vypnout.

„Čí vtipálek to byl?“ zeptala se a já musela s pravdou ven. Přihlásila jsem se a začala koktat omluvu a ujištění, že mobil hned vypnu.

„Souhlasím, Dančo, i když být tebou, tak si nejdřív zprávu přečtu, třeba je pro tebe moc důležitá.“

Překvapeně jsem zírala na Sovici, tak jí totiž přezdíváme. Kupodivu se netvářila nijak nasupeně, spíš

se očima usmívala, a tak jsem zprávu rozklikla. Psal mi strýc Pavel, stálo tam: KOBYLAMAMALYBOK.

Zpráva mě tak překvapila, že jsem si ani neuvědomila, že ji čtu znovu a tentokrát nahlas.

„Prosím?“ podivila se paní učitelka. „Cos to říkala?“ Pokrčila jsem rameny.

„Promiňte, to ta zpráva. Vůbec jí nerozumím.“

„Slyšela jsem dobře, že říkáš kobyla má malý bok?“

Mlčky jsem přikývla. Sovice přistoupila k tabuli a větu na ni napsala. „A zdalipak víš, co to je, Dančo?“

„Kdyby to věděla, tak by se netvářila jak kanál před výplachem!“ křikl Beneš a třída se zase začala smát. Já se nesmála. Jednak jsem nevěděla, jak se takový kanál vlastně tváří, a pak, jeho přirovnání mi přišlo trochu nechutné.

I Sovice dělala, že si Beneše nevšimla, začala vysvětlovat mou tajuplnou esemesku.

„Jedná se o takzvaný palindrom, čili větu, kterou můžeš číst zleva doprava či zprava doleva a její význam bude stále stejný.“

Hvížd. Někdo ze zadních lavic obdivně zahvízdal. Nevěděla jsem, kdo to byl, ale Sovice ho svým orlím zrakem zmerčila. Byl to Filip Nováček. A hned mu za to napařila domácí úkol navíc. Musel opsat tři sloky té básničky od Erbena, kterou jsme četli.

„Paní učitelko, ne, prosím nee,“ smlouval Filip, „dneska hrajeme důležitý fotbalový zápas a večer budu unavený.“

Jenomže už mohl vědět, že výmluvy na paní učitelku moc neplatí. Povytáhla obočí a jen suše řekla, že si to měl rozmyslet dřív, než se začal chovat jako nějaký nevyčválaný fanoušek.

„Budu brečet,“ zaúpěl Filip, ale my jsme věděli, že nebude, že to jenom dělá.

Sovice vztyčila prst a s potutelným úsměvem řekla: „Leč Erben nebrečel...“ A po krátké odmlce vysvětlila: „To je prosím taky palindrom.“

Rychle jsem si větu přeříkala pozpátku a fakt, měla pravdu, znělo to úplně stejně.

